

BEROEPS - BELANGEN

DE TANDHEELKUNDIGE ASPECTEN *) VAN HET ZIEKENFONDSENBSLUIT

De verhouding tusschen de deelnemers en de ziekenfondsen, zooals men die neergelegd vindt in de bepalingen van het 3e uitvoeringsbesluit, baseert zich op het beginsel van het recht der verzekerden op vrije keuze van arts, apotheker, tandarts en vroedvrouw.

Sociologisch gezien is het beginsel der vrije tandartsenkeuze het juiste fundament, waarop een sociale tandheelkundige verzorging moet worden opgebouwd.

De vrije keuze van dengenen, aan wien men zich voor zijn lichamelijk welzijn wenscht toe te vertrouwen, is een natuurlijk recht van den mensch. Aan dit recht mag in geen enkel opzicht afbreuk gedaan worden en zeker niet bij die bevolkingsgroep, welke men wettelijk verplicht om zich tegen ziekte enz. te verzekeren.

Een tweede beginsel, waarop zich de thans vastgelegde verhouding tusschen deelnemer en ziekenfonds baseert, is de erkenning van het feit, dat de beroepen der deelnemers vrije beroepen zijn, waaraan een ambtsecd is verbonden. De vrije uitoefening dezer beroepen is niet het gevolg van het feit, dat mogelijk den beoefenaars dezer beroepen deze vrije uitoefening het meest welgevallig zou zijn, het is een maatschappelijke eisch. In het maatschappelijke verkeer moeten de beoefenaars dezer beroepen tegenover de volle verantwoording komen te staan van al hun beroepsmatige handelingen. Slechts onder dergelijke omstandigheden zullen zich krachtige, onafhankelijke, hun verantwoording waardige beroepsstanden kunnen ontwikkelen, welke noodig zijn om een goede sociaal hygiënische verzorging op te bouwen.

Een organisatiewijze bij de sociale uitoefening dezer beroepen, waarbij b.v. door een dienbaar loonverband bij fonds of polikliniek een deel der verantwoording overgedragen moet of kan worden aan een onpersoonlijke dan wel aan een onbevoegde derde is onjuist; een dergelijke organisatiewijze draagt een onmaatschappelijke tendenz in zich.

*) Wij ontvingen dit stuk bij het pasklaar maken van dit nummer. Hoewel zijn inhoud en die van het toen reeds gezette redactioneele artikel vrij pallel gaan meenden wij opname van de uiteenzetting door den Heer Tekenbroek, lid van den „Raad van Bijstand”, in verband met het groote belang van het behandelde onderwerp, niet achterwege te moeten laten.

Het doorvoeren van het beginsel der vrije deelnemerskeuze brengt ons bij de sociale tandheelkunde tot het stelsel der huisbehandeling. Mochten er tandheelkundig organisatorische bezwaren aan dit stelsel verbonden zijn, dan mag de oplossing van dergelijke bezwaren alleen gevonden worden in een straffere wijze van organiseren der huisbehandeling en niet in een onmaatschappelijk geschipper met hetzij de vrije tandartsenkeuze, hetzij de vrije beroepsuitoefening.

Aan de meeste vormen van de bestaande tandheelkundige polikliniekstelsels zijn dergelijke bezwaren verbonden en daarom is het bestaan dezer poliklinieken niet verenigbaar met de principes, die aanvaard zijn bij deze ziekenfondsregeling. De liquidatie van deze poliklinieken ligt dan ook in den aard van de nabije ontwikkeling. Vanuit een zuiver professioneel standpunt beschouwd zal men de vrije tandartsenkeuze eveneens als een sociaal gerechtvaardigde maatregel moeten aanmerken. Waar thans een nog grooter gedeelte der bevolking tot den kring der fondspatiënten gaat behooren, is het nog meer dan vroeger het maatschappelijk recht van ieder ervaren tandarts om deel te nemen aan de behandeling der sociaal-verzekerden.

Dit sociale recht van de deelnemers gaat gelukkig parallel met het sociale recht der verzekerden op vrije deelnemerskeuze. Was dit niet het geval, dan zou de sociale rechtvaardigheid t.o.v. de verzekerden de voorrang hebben.

Niet nagelaten mag worden om in dit verband de volgende opmerking te maken. Indien de gemeenschap de tandheelkundige beroepsorganisatie niet in staat stelt de huisbehandeling bij de sociale tandheelkunde doelmatig te organiseren, dan dringt zich de vraag op of het in het belang der verzekerden verantwoord is, dat men thans bestaande goed werkende poliklinieken zou prijs geven.

Ongetwijfeld zullen door het eventueele verdwijnen van poliklinieken enkele collega's een vaste bron van inkomsten zien verdwijnen, waarvoor zij zich evenwel een compensatie kunnen veroveren bij de huisbehandeling. Het is billijk, dat deze collega's bij den overgang op een of andere wijze schadeloosgesteld zullen worden. In den Raad van Bijstand is dit nadrukkelijk uitgesproken en toegezegd.

De groote moeilijkheden, die zich voordoen bij het organiseren van de sociale tandheelkundige hulp worden voornamelijk veroorzaakt door het feit, dat de tandheelkundige hulp niet te verzekeren is.

Een gedeelte van de tandheelkundige hulp is wel te verzekeren, namelijk de zogenaamde tandheelkundige eerste hulp. Deze eerste hulp omvat de extracties, incisies, consulten, behandeling der nabloedingen, behandelingen der kaak- en mondontstekingen. In onderscheid met de zich meer in cosmetische richting bewegende conserverende en prothetische tandheelkundige hulp is de vraag naar de eerste hulp min of meer constant. Men kan er evenals in de vraag naar de gewone medische hulp een te verzekeren object in vinden. Wel mag men daarbij niet uit het oog verliezen, dat er streekgewijze verschillen in den omvang van de vraag naar de tandheelkundige eerste hulp bestaan, aangezien hierop de voedings- en snoepgewoonten der streek invloed uitoefenen en ook de

mate, waarop de conserveerende tandheelkundige verzorging bij de betreffende bevolkingsgroep reeds gevorderd is. Deze eerste tandheelkundige hulp is dus te verzekeren; het moet voor de fondsen daarom mogelijk zijn hiervoor een abonnementsovereenkomst met de deelnemende tandartsen aan te gaan.

De conserveerende en prothetische tandheelkundige hulp zijn, zooals bekend, niet te verzekeren. Men heeft hier niet met een constante vraag te maken, maar met een vraag waarvan de omvang aan allerlei invloeden onderhevig is. Geen enkel ziekenfonds kan en mag het risico daarvan op zich nemen.

De geldbedragen, die de fondsen thans noodig hebben om in de vraag naar conserveerende en prothetische tandheelkundige hulp onder hun leden te kunnen voorzien, loopen bij de verschillende fondsen zeer uiteen. Een plattelands fonds b.v., dat vroeger geen tandheelkundige hulp verschafte, zal in de eerst komende jaren van het globaal voor de tandheelkundige hulp begrootte bedrag van *f* 1.10, per ziel en per jaar, zeer veel overhouden. Fondsen daarentegen in groote steden, waar de tandheelkundige verzorging reeds een hooger niveau bereikt heeft, zullen aan dat bedrag te kort komen. Over het geheele land genomen echter is het beter mogelijk om een bepaald bedrag aan te geven, dat gemiddeld per ziel per jaar voor de conserveerende en prothetische tandheelkundige hulp noodig zal zijn. Bij dit bedrag zal men echter direct op den voorgrond moeten stellen, dat het in den loop der komende jaren nog aanzienlijk zal moeten stijgen. Immers de vraag naar tandheelkundige hulp zal doelbewust gestimuleerd moeten worden, teneinde de bevolking uit het tandheelkundige moeras te krijgen, waarin zij thans zit.

Om onaangename verrassingen te voorkomen zal men er voor moeten zorgen, dat men door doeltreffende maatregelen de stijging van de vraag naar tandheelkundige hulp onder zijn contrôle houdt.

Om sociaal-oeconomische redenen is het niet mogelijk, dat er in ons land thans een ongebreidelde sancering plaats heeft, als gevolg van het aan de sociaalverzekerden thans toegekende recht op tandheelkundige hulp. Door de heerschende verwaarloosde toestand der gebitten in ons land zouden de financiële gevolgen daarvan door de gemeenschap niet te dragen zijn. De sociale indicatie is bij de uitoefening der tandheelkunde meer dan bij de uitoefening der geneeskunde een dagelijks te hanteeren begrip. De sociale indicatie geldt niet alleen voor den enkelen tandarts tegenover den individueelen patiënt, maar ook voor de tandheelkunde in haar geheel tegenover de gemeenschap.

Uit hoofde van deze meer algemeen geldende sociale indicatie zal de tandheelkunde er zich bij neer moeten leggen en er zelfs aan moeten medewerken, dat in de eerst komende jaren (tot het preventieve tandheelkundige jeugdwerk zijn nut gaat afwerpen) de vervulling van haar sanceringsidealen wat zal moeten worden ingeperkt. De daarvoor noodige maatregelen, het stellen b.v. van „Fallkostengrenze” bij het afrekenings-systeem zijn zuiver tandheelkundig beschouwd kwalijk toe te juichen maatregelen. Dit geldt voor alle maatregelen, die door een sociale indicatie onvermijdelijk zijn. Voor gesaneerde patiënten, die voor de halfjaar-

lijksche contrôle terugkomen, zal men de „Fallkostengrenze” niet mogen stellen, terwijl voor saneringswerk een afzonderlijke regeling gemaakt zal moeten worden.

Indien men de in ons land gegroeiende verhouding tusschen patiënt, fonds en deelnemer wil handhaven, dan dringt zich als het meest logische systeem voor de organisatie der tandheelkundige verzorging bij de ziekenfondsen het volgende stelsel op.

Voor de tandheelkundige eerste hulp sluiten de fondsen met de deelnemende tandartsen een voor het geheele land uniform contract af. Dit contract dient de inschrijving op naam voor te schrijven en het abonnementsbedrag te noemen. Door een dergelijk contract wordt, zooals reeds is opgemerkt, de in ons land gegroeiende verhouding tusschen patiënt, fonds en deelnemer gehandhaafd.

Voor de conserveerende en de prothetische hulp wordt een landelijk tandheelkundig vereveningsfonds in het leven geroepen. Dit vereveningsfonds sluit met de tandartsorganisatie een overeenkomst betreffende de conserveerende en prothetische verrichtingen voor de ziekenfondsen. De afrekeningen en de contrôle dezer sociale tandheelkundige verrichtingen geschieden landelijk centraal met inschakeling van de tandheelkundige beroepsorganisatie. In een schrijven, hetwelk dezerzijds eenige weken geleden aan den commissaris is gericht, werd op globale wijze een dergelijke organisatievorm toegelicht.

In plaats van thans nog eenige nadere beschouwingen te houden over de artikelen in het 3e uitvoeringsbesluit, die op de tandheelkunde betrekking hebben en de bedoeling van deze artikelen toe te lichten aan de hand van het besprokene in den Raad van Bijstand komt het mij nuttiger voor om hier, met den meesten nadruk op de volgende zaken te wijzen.

Voor de juiste beoordeeling van de bepaling der ziekenfondsbesluiten moet men er steeds aan blijven denken, dat het hier nog slechts een regeling van het ziekenfondswezen betreft en niet tevens een regeling van deelnemersberoepen, dus van de organisaties der artsen, apothekers, tandartsen en vroedvrouwen. Naast en onafhankelijk van de ziekenfondsregeling moeten de regelingen der deelnemersberoepen komen te staan. Deze regelingen hadden feitelijk tegelijk met de nieuwe ziekenfondsregeling moeten worden afgekondigd, maar dit is verhinderd, zoowel door de snelheid, waarmede men om bepaalde redenen de ziekenfondsreorganisatie heeft doorgevoerd, als door de moeilijkheden, die rijzen bij het regelen van de verschillende beroepsorganisaties.

Door het achterwege blijven van deze beroepsregelingen nu is een leemte ontstaan, waardoor men in de huidige overgangperiode tegenover eenige vreemde toestanden is komen te staan. Bepalingen omtrent de beroepsstanden moet men niet in de ziekenfondsregeling zoeken, deze hooren daar niet thuis. Zoo zal men er bij voorbeeld tevergeefs zoeken naar de onontbeerlijke bepaling, die het lidmaatschap van hun beroepsorganisatie aan de deelnemers dwingend voorschrijft. Dezerzijds zijn in den Raad van Bijstand pogingen gedaan om althans voor de overgangperiode de Maatschappij t. b. d. Tandheelkunde als contractpartner

tegenover de ziekenfondsen te stellen. De beroepsorganisatie van een der andere deelnemersgroepen stelde zich voor hetzelfde doel zelfs in verbinding met de bezettende overheid. Doch ook de daarvoor verkregen voorspraak der bezettende overheid in den Raad van Bijstand heeft niet kunnen baten. Deze pogingen werden alle afgewezen, omdat men in een regeling van het ziekenfondswezen geen bepalingen wenschte op te nemen, die thuis behooren bij de beroepsregelingen.

Door het ontbreken thans van die beroepsregelingen, zijn er in de verschillende uitvoeringsbesluiten hier en daar toch noodgedwongen bepalingen dienaangaande opgenomen moeten worden, die er echter uit zullen verdwijnen zoodra de beroepsregelingen getroffen zijn. Zoo zullen enkele van de bevoegdheden, waarmede thans de Commissaris is belast (overbelast?) later ongetwijfeld aan de betreffende beroepsinstanties worden overgedragen.

Ook het bespreken en vaststellen van de vergoedingen voor de verschillende deelnemersgroepen is nog niet aan de orde. Naast de ziekenfondsregeling krijgen wij eerst de regeling der beroepsstanden en daarna de prijsregeling tusschen de fondsen en de deelnemers.

Ook deze prijsregeling zal van eminent belang zijn voor het toekomstig tandheelkundig welzijn der bevolking. De basisprijzen voor de extractie, de vulling en de volledige rubberprothese zijn hierbij beslissend. Naar mijn meening behooren die prijzen respectievelijk te zijn: *f* 1.50, *f* 2.50 en *f* 55.—. Hierbij staat niet voorop het oeconomische belang van den tandarts, doch het tandheelkundige belang der verzekerden. Eerst bij de bovengenoemde prijzen is naar mijn meening ook voor de sociale massa een tandheelkundige behandeling mogelijk, die het gaan naar den tandarts niet tot een al te groote verschrikking maakt, omdat het den tandarts eerst bij die prijzen mogelijk gemaakt wordt om voldoende tijd aan de behandeling te geven.

Zoo zitten wij dus thans in de overgangperiode. De ziekenfondsregeling is er reeds voor een groot gedeelte, de regeling der beroepsstanden en de prijsregeling zijn er nog niet. Het zal een ieder na het bovenstaande duidelijk zijn, dat het nutteloos is om op het oogenblik uitvoerige beschouwingen te gaan houden over bepalingen in de reeds afgekondigde ziekenfondsbesluiten, die de tandheelkundige beroepsorganisatie en de prijzen betreffen.

Hoe lang de overgangperiode zal duren en welke waarde er daardoor aan toe te schrijven is, valt moeilijk vast te stellen. Zeker is dat wij thans den tijd beleven, dat er op sociaal tandheelkundig gebied, op het gebied der beroepsorganisatie en op het gebied der prijsregeling groote veranderingen zullen plaatsgrijpen. Of men deze veranderingen onder de huidige tijdsomstandigheden juist en aangenaam acht, kan niets veranderen aan het feit, dat deze veranderingen er zullen komen. Het zijn veranderingen, die hoe het wereldgebeuren ook verloopt, niet meer zullen verdwijnen. Zoo meene men ten onrechte niet, dat b.v. de verplichte verzekering of het recht op tandheelkundige hulp ooit nog zullen verdwijnen. Het zijn verder veranderingen, die vooral voor de tandheelkunde, welke nog zoo vele verlangens heeft, een groote invloed zullen uit-

oefenen op haar ontwikkeling in de naaste toekomst en het zijn tenslotte veranderingen, die een stempel zullen gaan drukken op het leven van alle gezinnen, waarvan het oeconomische bestaan met de tandheelkunde is verbonden.

In hoeverre het huidige werk van den Raad van Bijstand van belang is voor de tandheelkunde, daarover kan men van meening verschillen. Er gaat naar mijn ervaring bijna geen Raadsvergadering voorbij of men botst er tegen het sociale tandheekundige probleem en men is het er dan ook allen over eens, dat dit mogelijk het lastigste probleem bij de ziekenfonds-regeling is.

Het ontbreekt de tandheelkunde nog steeds aan een deskundige tandheekundige instantie in de ambtelijke wereld. En dit maakt het werk in den Raad voor de tandheelkunde door onbegrip vaak zoo moeilijk en ondankbaar, maar des te noodzakelijker.

In drie maanden tijds heeft de Raad, om nog maar bij de tandheelkunde te blijven, haar medewerking kunnen geven aan het tot stand komen van meer bepalingen op sociaal tandheekundig gebied, dan er totaal in de laatste 50 jaar wettelijk tot stand zijn gebracht.

Niettegenstaande het nog in den schoot der toekomst verborgen ligt, welke ontwikkeling het werk van den Raad zal nemen, verschilt ondergeteekende ten stelligste van meening met degenen, die voor de tandheekunde weinig waarde hechten aan de door den Raad van Bijstand verrichte en nog te verrichten arbeid.

Zeist, 15 December 1941.

J. N. TEKENBROEK

UITSpraak VAN DEN Raad VAN Beroep
VAN DE NED. MAATSCH. T. BEV. DER TANDHEELKUNDE

*Inzake het houden van een particuliere polikliniek zonder daarvoor aan het Dagelijksch
Bestuur gevraagde toestemming.*

De Raad van Beroep,

Gezien de stukken waaronder de uitspraak van de Afdeling M., alsmede het door Dr. X te IJ. ingediende beroep tegen die uitspraak, alsmede de memorie van appèl door hem ingediend;

Gehoord Dr. X., hierna te noemen appellant, in de mondelinge behandeling der zaak voor den Raad van Beroep op 12 Juli 1941 waarbij deze zijn grieven tegen de beroepen uitspraak heeft toegelicht;

Gehoord voorts ter laatstvermelde zitting tot het verschaffen van inlichtingen als afgevaardigde ten deze van het D.B. der Maatschappij, S. tandarts te B.

Gelet op de klacht van de Polikliniek Commissie van de Maatschappij, welke klacht is vervat in een brief van 10 Januari 1941, gericht tot den Voorzitter van den Afdelingsraad der Afdeling H. van de Maatschappij en van den volgende inhoud:

Hierbij ziet de Polikliniek-Commissie zich verplicht een klacht in te dienen tegen het lid onzer Mij. Dr. X., tandarts te IJ.

Het geschil waar het om gaat ontstond reeds in het jaar 1935, doch doordat collega X. voor het lidmaatschap der Mij. bedankte bleef deze taak verder rusten.

In 1940 trad hij echter weer als lid der Mij. toe en verzocht toestemming een particuliere polikliniek te IJ. te mogen houden. Deze toestemming werd hem, op grond van de polikliniek-voorwaarden in 1936 door de Mij. vastgesteld, door de Polikliniek-Commissie geweigerd.

Toen collega X. weigerde met deze beslissing van de Pol.-Commissie genoegen te nemen, onderwierp de Pol.-Commissie deze zaak aan het oordeel van het D.B. Het D.B. was het volkomen met de zienswijze van de Pol.-Commissie eens. Hiervan is aan collega X. mededeeling gedaan.

Niettegenstaande dit alles weigert collega X. zich bij deze beslissing neer te leggen, zooals U kunt lezen in de laatste alinea van zijn schrijven van 23 December 1940.

Er blijft de Pol.-Commissie dus niets anders over, dan een klacht tegen collega X. bij Uw College in te dienen, met beleefd verzoek deze zoo spoedig mogelijk in behandeling te willen nemen.

Te Uwer oriëntatie sluit ik hierbij de volledige correspondentie in, die over deze zaak is gevoerd. Vanzelfsprekend is de Pol.-Commissie desgewenscht gaarne bereid deze zaak verder mondeling nader toe te lichten;

welke klacht, bij brief van 16 Januari 1941 nader gepreciseerd, appellant ten laste legt, dat hij blijkens eigen schriftelijke verklaring, te IJ. een particuliere polikliniek exploiteert, niettegenstaande hem de toestemming daartoe van of namens het H.B. is geweigerd en waardoor hij dus in overtreding is van het B.B. 1b. dat op 1 April 1936 van kracht is geworden;

Gelet op de motiveering van de naar aanleiding van deze klacht gedane uitspraak van den Afdeeringsraad waarbij deze o.m. overweegt,

dat de klaagster van oordeel is dat Dr. X. het bindend besluit 1b. heeft overtreden, aangezien hij een particuliere polikliniek te IJ. houdt, niettegenstaande de door hem in zijn schrijven van 14 October 1940 aan het D.B. van de Mij. gevraagde toestemming door dit Bestuur is geweigerd op grond van de Polikliniek-Voorwaarden in 1936 door de Mij. vastgesteld;

dat Dr. X. geen gebruik heeft gemaakt van het recht, dat hij ingevolge voormelde Voorwaarden had, om van de beslissing van het D.B. in hooger beroep te komen bij het Hoofdbestuur der Mij., doch op 23 December 1940 aan het D.B. schriftelijk heeft bericht, niettegenstaande de weigering der toestemming door dit Bestuur, op den ingeslagen weg te zullen voortgaan;

dat het eerste verweermiddel van Dr. X. hierop neerkomt, dat hij ontkent dat hem de toestemming voor het houden van een particuliere polikliniek „van of namens het Hoofdbestuur” werd geweigerd;

dat voorzover Dr. X. met dit verweer mocht bedoelen te stellen, dat niet het Hoofdbestuur heeft geweigerd, maar het D.B. en dit laatstgenoemde Bestuur daartoe niet bevoegd zou zijn, zulks is onjuist, daar volgens de voorwaarden het verlenen van toestemming juist is gelegd in handen van het D.B., zoodat het D.B. weigerende, zulks namens het H.B. doet;

dat overigens de voorwaarden nadrukkelijk bepalen, dat voor het oprichten van poliklinieken en dergelijke inrichtingen door particulieren, geen toestemming meer zal worden verleend, behoudens in door het D.B. met beroep op het H.B. te bepalen bijzondere gevallen;

dat uit de weigering van het D.B. blijkt, dat het een zoodanig bijzonder geval in casu niet heeft willen aannemen en, gelijk reeds overwogen, Dr. X. van dit besluit geen beroep bij het H.B. heeft ingesteld;

dat in elk geval van een toestemming aan Dr. X. niets is gebleken, zoodat hij het voormelde bindende besluit heeft overtreden;

dat het tweede verweer van Dr. X. hierop neerkomt, dat volgens artikel 5 van de slotbepalingen bij meeningsverschillen beroep openstaat bij het H.B. dat in hoogste instantie beslist en, zoolang zoodanig beroep niet is gedaan, noch door het D.B. noch door hem, noch door de P.C., uitspraak in hoogste instantie nog niet is verkregen, zoodat van een klacht nog geen sprake kan zijn;

dat ook dit verweer moet worden verworpen, daar het D.B. of de P.C. bezwaarlijk in hooger beroep kon gaan van zijn eigen beslissing, doch zulks op den weg had gelegen van Dr. X., die dit echter niet heeft gedaan, maar integendeel, op den ingeslagen weg is voortgegaan, en bericht heeft de daden te zullen afwachten;

dat volgens het 3e verweermiddel, van Dr. X., een klacht van de P.C. zal moeten worden afgewezen, omdat volgens artikel 17 der statuten, de Voorzitter en Secretaris van het H.B. de Mij. in en buiten rechten vertegenwoordigen;

dat ten deze de Mij. niet optreedt noch in noch buiten rechten en ongetwijfeld de P.C. als organisatorisch bestanddeel van de Mij. en trouwens ook elk lid van de Mij. individueel het recht heeft klachten tegen leden der Mij. in te dienen;

dat voorts te dezen aanzien zelfs een klacht niet een conditio sine qua non is voor het optreden van een afdeelsraad, die immers zulks ook ambtshalve kan doen;

dat ten aanzien van het vierde punt, het D.B. vrij is de oprichting van een polikliniek aan een particulier te weigeren en van een schadeloosstelling in zoodanig geval geen sprake kan zijn;

dat ten aanzien van het vijfde punt de Afdeelsraad niet kan inzien, dat het op den weg van het D.B. of van de H.B. of de P.C. had gelegen, de bezwaren aan Dr. X. kenbaar te maken, toen hij in 1940 opnieuw adspirant-lid was, noch om zich op de hoogte te stellen van het al of niet hebben van een polikliniek door Dr. X.;

dat voorts Dr. X., nadat hij in 1940 opnieuw lid van de Maatschappij was geworden, de toestemming tot het oprichten van een polikliniek aan het D.B. heeft gevraagd, waaruit blijkt, dat hij op de hoogte was van de te dezen aanzien geldende bepalingen;

dat Dr. X. nog mondeling heeft aangevoerd dat hij vroeger (vóór 1936) een polikliniek heeft gehad, zoodat hij gerechtigd zou zijn deze te behouden, daar aan de voorwaarden geen terugwerkende kracht is verleend op reeds bestaande particuliere poliklinieken, doch slechts is bepaald dat voor 1 Januari 1938 zoodanige klinieken in nieuw op te richten poliklinieken worden ondergebracht, of na dien datum gebonden zullen zijn aan de bepalingen genoemd sub. 1 tot en met 5 van de voorwaarden en aan ad 4e van de slotbepalingen van de voorwaarden;

dat te dezen aanzien Dr. X. vroeger leider is geweest van de tandheelkundige polikliniek van het Ziekenhuis te IJ. en als zoodanig stellig niet een particuliere polikliniek had;

zoodanig in November 1935, na het beëindigen van deze functie aan de Mij. toestemming heeft verzocht tot het oprichten van een particuliere polikliniek, hetgeen hem is geweigerd, waarna hij in December 1935 als lid van de Mij. heeft bedankt;

dat de voorwaarden zijn vastgesteld in Januari 1936 en naar het oordeel van den Raad niet aannemelijk is, dat Dr. X. toen reeds een particuliere polikliniek had, in elk geval hem de toestemming daartoe was geweigerd; en voorts, dat, al ware een en ander anders, moet worden aangenomen dat, toen Dr. X. in 1940 opnieuw lid van de Mij. werd, een beroep op een eventueel vóór 1936 voor hem reeds bestaande polikliniek was afgesneden;

dat immers de voorwaarden met reeds bestaande particuliere poliklinieken uiteraard bedoelen, zoodanige poliklinieken van leden der Mij.;

¶ Overwegende:

dat appellant van de uitspraak van den Afdeulingsraad tijdig is in beroep gekomen;

dat de Raad van Beroep evenals de Afdeulingsraad, de formeele bezwaren door appellant tegen de hem betreffende klacht ingediend niet kan deelen;

dat immers — daargelaten of zooals de Afdeulingsraad in zijn uitspraak stelt, het D.B. toestemming tot het oprichten van een polikliniek weigerende, daarbij handelde namens het H.B. — in ieder geval vaststaat dat het D.B. een bijzonder geval, als bedoeld in de polikliniek voorwaarden, vastgesteld op de Jaarvergadering van de Maatschappij op 25 en 26 Januari 1936, zooals de Afdeulingsraad terecht opmerkt, in casu niet aanwezig achtte, alsmede, dat appellant van deze beslissing van het D.B. niet in beroep is gekomen bij het H.B.;

dat, ook al zou het bezwaar van appellant tegen de hem betreffende klacht, dat het Hoofdbestuur hem niets geweigerd heeft, juist zijn, dit voor de beoordeeling van de zaak in casu geen verschil maakt, daar in ieder geval van een toestemming van het H.B., vereischt voor het houden van een polikliniek, niet is gebleken;

dat de Raad van Beroep ten overvloede wil opmerken, dat rechtsprekende colleges van de Maatschappij zich niet slechts hebben te richten naar de formeele bewoordingen van een ingediende klacht, daar overeenkomstig het bepaalde in artikel 53 van het Huishoudelijk Reglement van de Maatschappij voldoende is als de feiten, waarover geklaagd wordt, duidelijk zijn omschreven, hetgeen hier het geval is;

dat de Raad van Beroep zich geheel kan vereenigen met de overwegingen van den Afdeelingsraad betreffende het 2e, 3e, 4e, en 5e verweermiddel door appellant ingediend;

dat appellant als grief tegen de uitspraak van den Afdeelingsraad heeft aangevoerd, dat deze ten onrechte meent, dat uit zijn verzoek om toestemming tot het oprichten van een polikliniek zou blijken, dat hij op de hoogte was van de te dezen aanzien geldende bepalingen, terwijl hij slechts gevraagd had zijn poliklinische bezigheden aan het ziekenhuis elders te mogen voortzetten en dus niet om toestemming tot het oprichten van een polikliniek heeft verzocht;

dat echter uit het verder door appellant gestelde in elk geval duidelijk blijkt, dat hij een polikliniek had die hij elders wilde onderbrengen, zoodat — afgezien van het feit of uit zijn verzoek om toestemming tot verplaatsen van bedoelde kliniek blijkt dat hij op de hoogte was van de bepalingen betreffende het houden van een polikliniek — vaststaat, dat hij een dergelijke kliniek hield, hetgeen volgens het B.B. 1b niet geoorloofd is zonder toestemming van of namens het Hoofdbestuur van de Mij.;

dat overigens een aspirant lid geacht kan worden de rechten en plichten te kennen, die aan het lidmaatschap verbonden zijn en dat op de Maatschappij niet de verplichting rust voor de toelating een onderzoek naar diens antecedenten in te stellen;

dat overigens appellant, toen hij toestemming vroeg om zijn polikliniek elders onder te brengen, bij herhaling er op is gewezen, dat hij in het geheel geen polikliniek mocht houden en dat hij zulks doende, in overtreding was van het B.B. 1b. van de Mij.;

dat appellant, toen hem door het D.B. der Mij. geen toestemming tot het houden of verplaatsen van een polikliniek als door hem bedoeld werd verleend, in beroep had kunnen komen bij het H.B., hetgeen hij niet heeft gedaan, of zijn poliklinische bezigheden had behooren te staken, doch dat hij in stede daarvan heeft verklaard daden te zullen afwachten;

dat de Raad van Beroep de handelwijze van appellant te dezer zake dan ook ten zeerste moet afkeuren, nu hij na herhaalde waarschuwing en wetende dat hij in overtreding was van een B.B., zelfs het niet noodig vond beroep tegen de beslissing van het D.B. in te stellen, doch meende te kunnen volstaan met de beslissing van het D.B. zonder meer naast zich neer te leggen;

dat appellant voorts als grief tegen de uitspraak van den Afdeelingsraad heeft aangevoerd, dat deze zich wel zeer slecht van de feiten op de hoogte heeft gesteld, daar hij niet in 1934, doch pas in 1940 zijn werkzaamheden als leider van de tandheelkundige polikliniek van het Ziekenhuis te IJ. heeft neergelegd;

dat de Raad van Beroep wil aannemen, dat appellant inderdaad in 1940 zijn werkzaamheden aan voormelde polikliniek heeft beëindigd, doch zulks voor de beoordeeling van de zaak niet van invloed is;

dat appellant voort heeft gesteld, reeds in Juli 1933 een polikliniek te hebben opgericht, en derhalve thans een verkregen recht reclameert ter voortzetting van die kliniek;

dat echter appellant bij schrijven van 24 November 1935 aan den secretaris der Maatschappij heeft gevraagd of hij toestemming moest hebben voor het oprichten van een particuliere polikliniek;

dat genoemde secretaris hem op grond van het B.B. van 1 October 1933, terecht heeft geantwoord dat deze toestemming vereischt was voor het oprichten van een zoodanige kliniek, zoodat dus onjuist is appellant's bewering dat de secretaris der Mij. hem verkeerd heeft ingelicht;

dat alstoen appellant in de meening verkeerd, dat een particuliere polikliniek een wijze van particuliere praktijkuitoefening was, waarvoor hij geen toestemming behoefde noch wilde vragen, heeft bedankt als lid der Maatschappij;

dat de Voorwaarden vastgesteld op de Jaarvergadering van 25 en 26 Januari 1936 van de Mij. ten aanzien van reeds bestaande poliklinieken uitdrukkelijk bepalen, dat deze of voor 1 Januari 1938 in eventueel nieuw op te richten poliklinieken moeten worden ondergebracht of na dien datum gebonden zullen zijn aan de in bedoelde Voorwaarden vervatte bepalingen;

dat uit het bovenstaande vanzelfsprekend volgt, dat appellant's stelling, als zou het elk lid der Maatschappij die vóór 1936 een particuliere polikliniek had, blijven vrijstaan die polikliniek te houden, volstrekt onjuist is, daar bovengenoemde bepaling duidelijk zegt, dat een aanpassing van reeds bestaande poliklinieken vóór 1 Januari 1938 moet hebben plaats gevonden, waaruit voortvloeit, dat die poliklinieken, welke na 1 Januari 1938 niet aan de in genoemde voorwaarden gestelde bepalingen voldeden, zonder onderscheid moesten worden opgeheven;

dat de polikliniek van appellant, op welk tijdstip die dan ook moge zijn opgericht, niet vóór 1 Januari 1938 aan de vereischte voorwaarden voldeed, zoodat deze kliniek, zelfs indien appellant vanaf 1933 onafgebroken lid van de Maatschappij ware geweest, na 1 Januari 1938 niet mocht blijven voortbestaan;

dat ten aanzien der geincrimineerde feiten de Statuten het toepassen van geen ander tuchtmiddel dan schorsing of roeyement toelaten, zoodat derhalve de beroepen uitspraak van den Afdelingsraad¹⁾ niet in stand kan worden gehouden;

¹⁾ waarbij op appellant de maatregel van berisping was toegepast.

dat op grond van de bovenstaande te dezer zake dienende overwegingen, thans lettende op alle omstandigheden en den ernst der betreffende feiten, en met inachtneming van art. 20 en 22 van de Statuten en van de artikelen 51, 52, 60 en 61 van het Huishoudelijk Reglement, moet worden beslist als volgt:

Recht doende,

Vernietigt de uitspraak waarvan beroep;

Verstaat, dat Dr. X. zich heeft schuldig gemaakt aan overtreding van het Bindend Besluit 1b. der Maatschappij;

Past op Dr. X., tandarts te IJ. dienovereenkomstig toe het tuchtmiddel van schorsing voor den tijd van een maand, te weten vanaf 1 December 1941 t/m 31 December 1941 wegens overtreding van het Bindend Besluit 1b.;

Verstaat, dat afschrift van deze uitspraak zal worden gezonden aan appellant, den Afdeulingsraad van de Afdeeling, het Hoofdbestuur van de Maatschappij en aan de redactie van het „Tijdschrift voor Tandheelkunde” ter opneming in het officieel orgaan der Maatschappij, zonder vermelding van namen en woonplaatsen.

Aldus gedaan door den Raad van Beroep der Ned. Mij. tot Bevordering der Tandheelkunde den 8sten November 1941, samengesteld uit: P. H. Buisman te Tiel, wnd. voorzitter, I. A. Holthaus te Zwolle en J. J. Backer Dirks te Rotterdam.